

SEMBLANÇA

Eugeni Sallent Garriga

TEXT: RICARD USTRELL

FOTOGRAFIES: DAVID DATZIRA

Recordo aquella mítica frase de Paolo Coelho: “La possibilitat de realitzar un somni és el que fa que la vida sigui interessant”.

Avinguda Diagonal 477, Planta 15.

Ofereix unes vistes que impressionen, marcada per la pols dels Gratacels de la Barcelona moderna. Allà ens hi espera l'Eugeni Sallent Garriga, nascut a Sabadell l'any 1962, i des d'aleshores, teixidor d'un camí que l'ha portat fins a dirigir RAC1 i RAC105. Una vida més per perseguir amb la nostra lupa.

Una somni més, un interès per descobrir.

Primer de tot, moltes felicitats pel paper que està desenvolupant RAC1 en el mercat dels mitjans de comunicació...

Moltes gràcies.

Quan era petit s'imaginava que arribaria fins aquí?

No. De fet, no m'ho hagués imaginat mai que entraria en aquest món. La meua història amb els mitjans de comunicació és relativament curta. Vaig passar per Catalunya Ràdio i després ja vaig venir aquí, però mai em vaig formar pensant que algun dia dirigiria mitjans de comunicació.

Vosté va nèixer a Sabadell ara farà 46 anys com a tercer dels 7 germans que eren a casa. Era difícil la convivència entre 7 germans?

No, entre el gran i la petita només hi ha deu anys de diferència, i la veritat és que sempre ens hem portat molt bé entre nosaltres. Suposo que de petits ens barallàvem com a totes les famílies, però això no dificultava la nostra convivència.

El valor comunicatiu començava a arrelar-se...

Sí, per força (*somriu*).

I no només entre germans. A casa per exemple, hi havia una certa relació amb l'impremta. Sense anar gaire lluny, al meu pare li agradava dir que era impressor, perquè el meu avi, que es deia Eugeni, tenia una impremta important a Sabadell i d'alguna manera o altra, va heretat part de l'ofici.

De què treballava el seu pare?

El meu pare va ser el promotor i impulsor dels jocs Educa, una empresa que ens va permetre a la família créixer amb un cert estat de benestar.

És potser per aquest motiu que van decidir tenir tants fills?

Bé...Abans les coses eren molt diferents, en general es tenien més fills. Però els jocs Educa era un tema que el tenia molt motivat. El fet que tingués 7 fills i fós impressor el va portar a la creació d'una línia de jocs educatius que avui en dia encara està present al mercat i té molt de prestigi (tot i que la família ja no hi té cap vinculació).

Educa Sallent, que es deia...

Sí. La impremta es deia Sallent Germans i la marca comercial Educa. Va ser més tard que es van fusionar i se'n va dir Educa Sallent.

El seu pare era molt creatiu?

Sí, sens dubte. No tenia una vocació pedagògica, però li agradaven moltes coses. Era molt excursionista, estimava el seu país, li agradava pintar, feia ceràmica...

Amb els fills per exemple, no era partidari d'entretenir-nos amb els jocs de taula, sinó que preferia fer-nos fer coses relacionades amb l'aire lliure.

Durant els primers 38 anys de la seva vida, vostè va viure a Bellaterra. I fa 7 anys, va decidir tornar a Sabadell. Per què va decidir tornar a la seva ciutat natal?

D'entrada, deixa'm explicar que tot i que els meus pares eren de Sabadell, quan vaig néixer ja vam anar a viure a Bellaterra. Fins i tot anys més tard em vaig casar amb una noia de Bellaterra i vam llogar una casa a Bellaterra.

No va ser fins més tard, quan vam tenir el primer fill, que vam veure que la casa començava a quedar petita, a més no tenia calefacció... I vam decidir buscar un lloc més confortable per viure. Va ser llavors quan una àvia de la meua dona va morir, i vam poder anar a viure al seu pis. Des d'aleshores que estic a Sabadell.

Una mica per coincidència...

Sí. Tot i així, ara per ara estem molt còmodes vivint aquí. La meua dona hi està molt bé, els meus fills van a una escola de Sabadell que els porto jo cada matí... I per tant, hi tenim la vida muntada.

Això m'ha permès tornar a contactar amb la ciutat i retrobar amics i coneguts de la meua època quan havia anat a l'escola Sant Gregori de Sabadell.

Pensa que d'una manera o altra, ha estat sempre la meua ciutat de referència.

Quan era petit, totes aquelles tasques quotidianes com era anar al dentista o tallar-te el cabell, les feia a Sabadell. Mai n'he estat desvinculat.

El que passa és que en un moment de la vida, als 13 o 14 anys, vaig canviar d'escola i vaig anar a Barcelona. I aleshores les amistats van perdre intensitat.

A què va ser degut aquest canvi d'escola?

El meu tiet, germà de la meua mare i padrí meu, era el sotsdirector del Sant Gregori de Barcelona. I el fet que el meu tiet estigués treballant allà, va fer que canviéssim d'escola.

De fet, el Sant Gregori de Barcelona, a diferència del de Sabadell, oferia poder acabar els estudis fins a COU. I a la que va passar el primer germà, ja vam passar tots cap allà. Més que res per aprofitar els viatges...

I després d'estudiar a l'escola de St.Gregori de Barcelona, va decidir estudiar informàtica a la Universitat Autònoma. Per què va triar aquesta carrera que en el seu moment era molt desconeguda?

Precisament per això. En el moment de triar quina carrera havia d'estudiar, jo tenia clar que seria una carrera de ciències, bàsicament perquè hi tenia més facilitat en aquest camp. I quan va sortir la d'Informàtica, com que semblava que era una carrera molt nova i que tindria molt de futur, vaig optar per Informàtica.

En el seu moment, vaig estar apunt de triar arquitectura, però els meus dots artístics no m'acompanyaven.

Com creus que t'hagués canviat la vida si haguessis fet arquitectura?

No en tinc ni idea. La veritat és que tampoc hi ha cap arquitecte a la família i hagués hagut de començar una cosa des de zero sense cap mena de bagatge a darrera.

Entremig de tot plegat, va passar la mili, que pel que tinc entès va ser una mica escaquejada...

Sí (*somriu*). En aquell temps vaig tenir un problema amb un braç que se'm sortia de lloc. Però tot i així, com que ja estava operat, em van enviar igualment a Càceres. Un cop allà, vaig tenir la sort de conèixer un metge català, i em va explicar un truc per com havia de col·locar el braç a la radiografia perquè

es veiés que estava separat. Vaig fer això, i em van enviar de seguida cap a casa. O sigui que la mili em va durar una setmaneta.

I quan va acabar la carrera, com a projecte final, va acabar desenvolupant l'empresa de serveis a domicili de menjar i premsa "Bon dia i bona hora",

Aquí es van donar dues circumstàncies. La primera va ser la necessitat de fer un projecte de final de carrera d'informàtica aplicada a una aplicació empresarial. I l'altra, va ser la falta de serveis que tenia la zona de Bellaterra on vivia. De fet, aquesta última, era com una mena de complex que tenia de petit d'haver d'anar a escola amb l'entrepà fet amb el pa d'ahir. I aleshores vaig unir aquestes dues necessitats, i en vaig idear un projecte amb una empresa que repartís productes frescos i premsa de bon matí concretament en dues zones, a Sant Quirze del Vallès i a Bellaterra.

L'empresa va anar molt bé fins que va arribar un punt, que va agafar una dimensió amb la qual jo sol no podia, jo volia estudiar un Màster... I per no lligar-me'n, vaig decidir vendre'n una part fins que vaig acabar venent-m'ho i desfent-me de l'empresa.

Amb el *Bon dia i bona hora* vam ser pioners, i avui en dia és un servei que moltes empreses ofereixen en el sector de distribució alimentària.

I aleshores, com s'arriba des d'aquí fins a estar dirigint RAC1 i RAC105?

Quan vaig acabar la carrera vaig fer un MBA i vaig entrar a treballar al Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya com a consultor en sistemes d'informació. Des d'allà vaig fer diversos estudis i projectes de consultoria, vaig entrar en contacte amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i des d'allà, em van proposar anar de gerent a Catalunya Ràdio.

Jo ja coneixia l'organització i em va semblar interessant, vaig acceptar i sense adonar-me'n vaig iniciar la meva relació amb la ràdio. Vaig entrar-hi als voltants del 95, i a mitjans del 99 vaig començar amb RAC1.

Una ràdio que estava per crear en el seu moment, no?

Sí. A mi em van fixar en el moment que al grup Godó li van concedir una sèrie de freqüències a Catalunya que permetia posar en marxa un projecte de ràdio generalista. I aleshores és quan em van fixar per a dirigir-ho.

El promotor del concepte RAC1...

Crec que no seria just dir-ho així. A mi em va fixar l'Albert Rubio per posar en marxa una ràdio generalista que ell ja havia dibuixat prèviament. Jo vaig prendre el model i el vaig compartir amb els valors que RAC1 està manifestant avui en dia.

Imagino que el fet d'entrar com a gerent de Catalunya Ràdio devia ser un gran salt que li va permetre fer molts contactes, i en definitiva, fer-se un nom.

Sí, jo entrava en un món com a gerent d'una empresa on la matèria prima és el talent, són les persones i els periodistes. I això et permet conèixer a gent molt interessant. Recordo per exemple, quan vaig conèixer el Miquel Calzada, que estava fent el *Pasta Gansa*, un programa que jo escoltava cada migdia, i una de les primeres coses que em va tocar fer és renegociar el seu contracte. En aquell moment, no sabia si demanar-li un autògraf o discutir-li les quantitats. Va ser una situació molt divertida.

I d'aquí, a RAC1...

Sí. Cal dir però, que vaig entrar i vaig sortir en un moment molt dolç de Catalunya Ràdio, amb un producte amb un lideratge inqüestionable, que em va permetre conèixer molta gent, quins eren els mecanismes de producció radiofònica, i com s'estructuraven els programes. Tot i que no fós la meua competència, sí que ho vaig conèixer des d'un punt de vista organitzatiu, i això em va ser molt útil. Sobretot per després poder venir a RAC1, on em van donar la possibilitat d'incidir en el model i els continguts de l'emissora, fet que a Catalunya Ràdio no era la meua tasca.

Es treballa millor en una empresa privada que en una empresa pública?

Pensa que estem parlant d'àmbits diferents, la meua feina a Catalunya Ràdio era molt més limitada que aquí. Allà vaig treballar molt a gust i vaig conèixer a molts bons professionals que continuu apreciant. La diferència està en que aquí, he gaudit d'una oportunitat única, que és la de crear un mitjà de comunicació des de zero, per tant, poder contractar i poder-ho fer amb molta llibertat. El grup Godó i jo vam compartir de seguida el model RAC1, i aquest també és un avantatge que m'ha fet sentir molt còmode i molt recolzat en aquest projecte que sé que és irrepètible.

Aquest ritme de vida li ha fet perdre amics?

No. Sempre t'agradaria tenir més temps per poder-te dedicar més amb els amics i a la família, però això no m'ha fet perdre les amistats. A vegades t'agafa més hores de les que voldries, sobretot amb RAC1, que cada dia hi dedico unes 12 hores...

De tota aquesta tan vida intensa, quins han estat els millors anys de la seva vida?

Els millors anys són aquests anys a RAC1 perquè he tingut l'oportunitat d'impulsar una empresa i un mitjà de comunicació que finalment ha esdevingut un mitjà d'èxit. Per tant, aquesta època marcarà tota la meua vida professional independentment del que pugui passar en el futur.

Miguel Ángel Bastenier, periodista del País, que va escriure "El Blanco Móvil" deia: "Los puros que antes dirigían los periódicos han sido reemplazados a menudo a la cabeza de las empresas por hombre de negocios". Com valors aquesta realitat, aquest canvi en els mitjans, que també t'ha acabat afectant a tu?

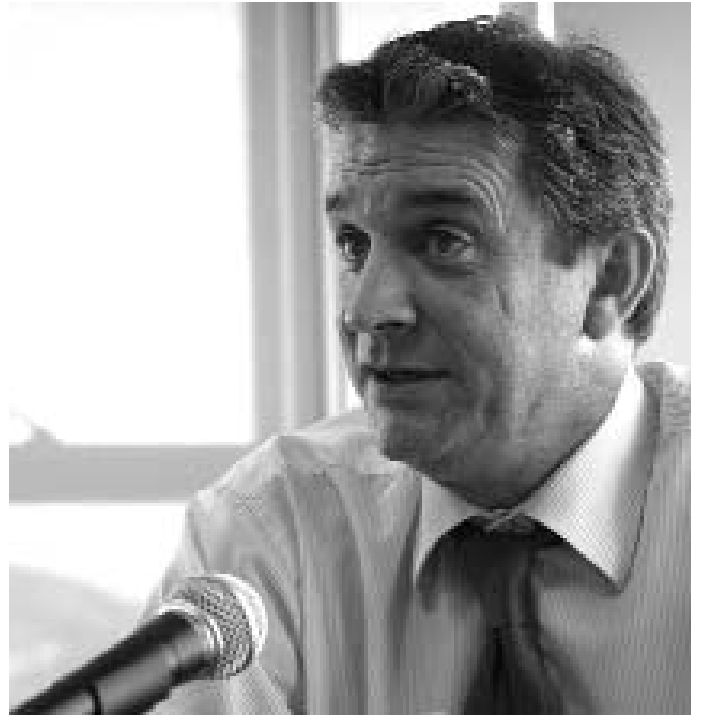
Sí que és veritat que hi ha com una mena de norma no escrita que explica que per dirigir un mitjà de comunicació, un ha de ser periodista. Jo no hi estic d'acord. Una empresa l'ha de dirigir algú que tingui capacitat de dirigir i gestionar una empresa. I sinó, pensa en un hospital i imagina't que poses el millor cardiòleg que tens a dirigir-lo. Les conseqüències són clares, hauràs perdut un bon cardiòleg, i no sabràs amb certesa si has posat un bon director.

Amb aquesta perspectiva, TV3 ha perdut a Mònica Terribas?

No. TV3 és un cas especial, i amb la Mònica Terribas, TV3 s'assegura que al capdavant de la televisió pública hi ha algú amb les idees molt clares i amb un criteri que comparteixo

clarament. Ella ha de tenir espai per treballar i ha de tenir l'oportunitat també de recolzar-se de bons gestors.

En canvi, en un mitjà de comunicació privat, s'ha de fer negoci. I això no ha d'espantar a ningú. Per guanyar diners has de tenir audiència i perquè això passi has de tenir un bon producte. El que no pots fer en una empresa privada és determinats tipus de productes dirigits a *targets* molt específics, perquè l'audiència serà baixa i això no ho rendibilitzaràs mai. Per això hi ha les públiques.

Podríem dir que la informació s'ha acabat transformant en una mercaderia de grans beneficis?

Generalitzar és molt complicat i injust, i més en aquest món on hi ha productes que per mi treballen al límit i busquen només espectacle en temes èticament dubtosos.

Tal i com ho confirmen les estadístiques, RAC1 s'està convertint un ràdio de referència pel país. Quin és el secret per portar una ràdio al triomf?

Treballar molt i tenir una mica de sort. Nosaltres hem treballat sempre amb una línia clara, i hem comptat amb molts bons professionals que han sabut compartir el model. Podríem dir que el secret ha estat saber definir un model i ser-ne sempre fidels. Hem tingut un grup empresari a darrera que ha tingut paciència invertint-hi i finalment, la constància i l'esforç, ens comencen a donar els seus fruits.

El primer any de RAC1 per exemple, teníem a l'Abert Om al matí i el Manel Fuentes a la tarda. Eren professionals cars, però teníem clar quina tendència havia de marcar RAC1 i vam apostar per ella. Al principi vam centrar-nos molt per entreteniment i esports, i ara mica en mica anem incorporant informació i actualitat. Amb el temps, hem anat completant els forats i la programació.

I us n'heu sortit prou bé...

Sí, perquè hem sabut encertar en les decisions. Hi ha hagut dos moments claus de canvi en la programació de RAC1 molt significatius: un primer en el final de la primera temporada on van marxar l'Albert Om, el Manel Fuentes i el Jordi González, i ens va donar pas a fitxar el Jordi Basté i posar el Xavier Bosch als matins. I un segon moment, en què el Xavier Bosch ens va dir que no continuava i per tant, ens va obligar a fer un altre canvi, i posar el Jordi Basté al matí.

En algun moment, alguns deien que era el final de RAC1, i resulta que la cosa va sortir bé i vam continuar creixent.

Hi ha moments difícils que cal arriscar, però amb l'esforç i la bona voluntat, les coses acostumen a sortir bé.

Com creu que resultaran les pròximes estadístiques d'audiència? Dit més clar, creu que Jordi Basté haurà triomfat amb "El Món a RAC1"?

Jordi Basté ja ha triomfat amb "El Món a RAC1", i crec que continuarà triomfant. Pensa que RAC1 anirà bé si els seus programes van bé, i especialment, al matí, que és on hi ha el *prime time* en ràdio. En el cas del Jordi Basté, que està més engrescat que mai, crec que continuarà creixent i tots els indicadors que tenim d'Internet, de trucades, sms... indiquen que no ha arribat ni de bon tros al seu sostre.

Serà líder d'audiència en aquesta franja?

Encara no.

Aprofitant que va estudiar informàtica, com valoras el paper que està desenvolupant l'Internet i les noves tecnologies en els mitjans de comunicació?

Ho considero apassionant. Al contrari del que diuen alguns, l'Internet és i ha de ser un aliat als mitjans de comunicació. Especialment, crec que s'està transformant la manera i el rol dels mitjans, i això fa que la informació estigui molt més a l'abast de la gent. A la ràdio per exemple, l'Internet ha aportat una nova manera de consumir ràdio. I per tant, cal estar molt pendent de les noves tendències perquè, al cap i a la fi, són les que determinen si estàs o no present en el món.

Avui en dia, l'Internet és una magnífica plataforma per poder difondre el teu propi mitjà de comunicació. En aquest sentit, l'Internet ha de ser un canal que més, i no que et pugui fer la competència.

Creu que l'Internet pot acabar amb la freqüència modulada?

Probablement amb el temps pot acabar passant. Però crec que hi ha dos prototips de consumidors importants a diferenciar: Un és aquell que vol escoltar la ràdio a temps real, és a dir, a través d'FM, del satèl·lit o Internet. I l'altre són tots els nous hàbits d'àudio que es deriven del *podcast*.

En aquest últim, no estàs consumint a temps real, però el que estàs fent és una ràdio a la teva mida. Tens la possibilitat de desenvolupar-te una emissora a mida, d'intervenir en els continguts que vols escoltar.

Per tant, jo crec que independentment del canal amb el qual arribis, sempre hi haurà el que consumeix l'emissió en directe, i aquell nou oïent que el que vol és escoltar determinades coses i que les vol escoltar quan té temps per escoltar-les.

Un llibre per recomanar-nos?

Els homes que no estimaven a les dones. La primera part d'una trilogia d'un autor suec que s'ha donat a conèixer després de la seva mort. Ja friso per començar la segona part que encara no s'ha publicat!

Moltes gràcies per tot.

A vosaltres.

